VIMANA 2

1971

Neljä kertaa vuodessa
ilmestyvä jäsenlehti

Julkaisija Interplanetistit ry -
Interplanetisterna rf

Päätoimittaja Aili Nurmiaho
Toimitussihteeri P. Teerikorpi

Kirjoitusten lainaaminen sallittu lähde mainiten

Tietoja julkaisijayhdistyksestä:

Yhdistyksen tarkoituksena on tutkia ja välittää "lentäviä lautasia" koskevia tietoja.

Puheenjohtaja Tapani Kuningas

Vuotuinen jäsenmaksu 10 mk

Yhdistyksen postiosoite:
postilokero 10101 Helsinki 10

Postisiirtotili 129 200

Luettelo paikalliskerhoista
takakannen sisäsivulla

VIMANA

1971 2

UFO- SEMINAARI

pidetään Oulussa 7 - 8 elokuuta

Ufopäivien alustava ohjelma on seuraava:

Perjantaina 6.8. tehdään retki Pudasjärvelle, päätepisteenä Iso-Syöte. Oulusta lähdetään klo 19 joko linja-autolla tai henkilöautoilla osallistujain määrästä riippuen. Perillä mahdollisesti ohjelmaa.

Varsinainen seminaari alkaa lauantaina 7.8.klo 12. Ohjelmassa on alustuksia ja esitelmiä päättyen klo 18 alkavaan paneeliin.

Sunnuntaina 8.8. alkaa ohjelma klo 10 ja kestää klo 16, jolloin seminaari päättyy.

Kehotamme jäseniä kääntymään ufo-päiviä koskevine tiedusteluineen suoraan Pohjois-Suomen Ufo-tutkimus ry:n puoleen os. Taisto Virtanen, Valtatie 15 - 17 A 3, 90500 Oulu 50.

Suuntaamme siis joukolla Ouluun elokuussa.

UFOISMI EI OLE USKONTO

Suunnilleen yllä olevan tapainen oli teemana insinööri Ahti Karivieren esityksessä, jonka hän piti huhtikuun 18 päivänä Helsingissä Pikku-Messuhallissa järjestetyssä yleisötilaisuudessa. Tilaisuuden oli järjestänyt Interplanetistit ry. ja sunnuntain iltapäivä oli kerännyt ufo-asioista kuulemaan lähes kaksituhatta henkeä. Insinööri Karivieri, joka edusti Pohjois-Suomen UFO-tutkimus ry:tä, kertoi esityksessään melko laajasti viimeaikaisemmista ufo-havainnoista Pohjois-Suomessa.

Toinen mielenkiintoinen puheenvuoro kuultiin järjestävää seuraa edustavan Tapani Kuninkaan luodessa aluksi pohjustavan katsauksen. Hän selvitteli eri puolilla maata tehtyjen ja tehtävien ufo-havaintojen rekisteröimismenetelmiä ja havaintojen kokoamista yhtenäisiksi ja totuudenmukaisiksi. Samalla hän korosti sitä, että kaikki havainnot ovat merkityksellisiä juuri siinä mielessä, että vain siten pystytään luomaan eräänlaisia periodeja, aikakausia, jaksoja meille tuntemattomien lentävien esineiden liikkumis- ja esiintymistiheydestä.

Tilaisuuden paneeliin osallistuivat Tapani Kuningas, Timo Pyhälä, Aino Kassinen, Ahti Karivieri, Elis Grahn, Raimo Heiskanen, Toivo Kovanen, Helge Lindroos, Sirpa Silventoinen ja Leila Vanhanen. Väliajalla ja ennen tilaisuuden alkua myytiin eteisessä suomeksi ilmestynyttä asiaa koskevaa kirjallisuutta, josta varsinkin Rolf Telanon kirja Borealis: Tulemme avaruudesta oli kysytympi kuin tarjonta edellytti.

E.M.

Kinnulan humanoidi

Huhtikuun 4. päivänä kävin muutamien jyväskyläläisten ufoharrastajien kanssa tutkimassa ns. Kinnulan tapausta, joka lienee viime aikojen hämmästyttävin suomalainen ufo- ja humanoidiilmiö. Tutkimusten perusteella laadin tapauksesta seuraavanlaisen yleisselostuksen:

Perjantaina 5. päivänä helmikuuta 1971 kinnulalaiset nuoret miehet Petter Aliranta (21) ja Esko Juhani Sneck (18) olivat metsätöissä Kinnulan Knagaskylässä, lähellä Keski-Suomen ja Vaasan läänin rajaa. Kellon lähetessä kolmea iltapäivällä he olivat lopettelemassa töitään, sillä pilvinen päivä alkoi jo vähitellen hämärtyä illaksi. Aliranta oli juuri sammuttanut moottorisahansa, kun hän äkkiä huomasi puiden latvojen tasalla oudon metallinvärisen esineen, joka laskeutui suoraan alaspäin. Se oli kahden vastakkain asetetun lautasen muotoinen, läpimitaltaan ehkä noin viisi metriä. Aluksen pohjapuolella oli neljä ohutta (5 - 10 cm) laskeutumisjalkaa, joilla oli pituutta yli kaksi metriä. Muutamassa hetkessä esine laskeutui pienelle metsäaukealle, noin 15 metrin päähän Alirannasta ja Sneckistä. Viimeksi mainittu ei kuitenkaan vielä tässä vaiheessa havainnut tapausta, sillä hän oli keskittynyt puun karsimiseen.

Lentolautasen pohjapuolen keskiosassa oli jo laskeutumisvaiheessa näkynyt pyöreä aukko, josta heti, kun aluksen jalat työntyivät tukevasti maan pinnalle, leijui alas merkillisen näköinen pieni olento. Se todellakin leijui tuon parin metrin putouksen hangen pinnalle, kysymyksessä ei ollut normaali putoamisliike. Tämän jälkeen olento lähti tulemaan Alirantaa kohti. Sen liikkeet olivat hyvin jäykkiä ja askeleet lyhyitä. Avaruusmiestä

tai robottia muistuttavan olennon pituus oli alle metrin - ehkä 90 cm. Ruumiin peitti yhtenäinen puku, joka oli väriltään vihreä. Pää oli saman värisen suojakuvun peitossa. Sen keskiosassa oli eräänlainen linssi, joka kohdistui menosuuntaan. Kädet olivat pyöreäpäiset, mitään sormia ei näkynyt. Jalassa olevat "saappaat" olivat nekin vihreät ja liittyivät kiinteästi pukuun.

Humanoidi näytti kulkevan merkillisellä tavalla hangen pinnalla: se ei vajonnut lumeen, kuten olisi odottanut. Koska olento koko ajan lähestyi Alirantaa (tosin aika hitaasti), käynnisti hän hädissään moottorisahansa ja lähti sen kanssa kummallista kävelijää kohti. Tässä vaiheessa myös Esko Sneck huomasi oudot tapahtumat; moottorisahan ääni oli saanut hänet katsomaan, mitä Aliranta oikein puuhaili.

"Pieni vihreä mies" ja Aliranta lähestyivät toisiaan - välimatkaa oli enää vajaat kymmenen metriä. Äkkiä olento kuitenkin kääntyi ympäri ja lähti takaisin kohti lentolautasta. Aliranta sai tästä lisää rohkeutta ja kiirehti ottamaan humanoidin kiinni. Lautasen sisällä näkyi nyt muitakin olentoja: aluksen kyljessä oli kolme "ikkunaa" (ne olivat suunnilleen metrin levyiset), joista oikeanpuoleisessa erottui kolme liikkuvaa ihmishahmoa. Mitään yksityiskohtia ei hahmoista kuitenkaan voinut nähdä.

Kun Petter Aliranta oli juuri saamaisillaan olennon kiinni - noin kolmen metrin päässä lentolautasesta - nousi humanoidi merkillisellä tavalla ilmaan alkaen leijailla kohti avoinna olevaa luukkua, josta se oli tullutkin. Kun olento oli noussut jo yli metrin korkeudelle ilmaan, Aliranta ennätti vielä saada oikealla kädellään (se oli paljas) otteen humanoidin oikean jalan "saappaan" kannasta. Hänen oli kuitenkin päästettävä kätensä heti irti humanoidin jalasta, sillä se poltti kuin kuuma rauta (tapauksesta aiheutuneet palohaavat peukalossa, etusormessa ja kämmenessä

näkyivät selvästi vielä kaksi kuukautta myöhemmin). Samalla Aliranta vaistomaisesti perääntyi muutaman askeleen, jolloin olento saattoi kaikessa rauhassa leijailla aluksensa sisälle.

Välittömästi kun humanoidi oli päässyt lautasen sisälle, alkoi kuulua heikkoa surinaa tai suhinaa, ja alus nousi hitaasti ylös. Aliranta tunsi, kuinka nouseva lentolautanen aiheutti heikon ilmavirran, mutta mitään savua tai hajua ei ollut havaittavissa, ei myöskään minkäänlaista valoilmiötä. (Itse aluksessakaan ei näkynyt ainuttakaan valoa koko aikana.) Kun lentolautanen kohosi ylöspäin, sen pohjassa ollut pyöreä aukko sulkeutui (laskeutumisjalat sen sijaan pysyivät paikallaan), ja noin viidentoista sekunnin kuluttua koko esine hävisi taivaalle.

Silminnäkijöiden arvioiden mukaan tämän oudon aluksen vierailu kesti useita minuutteja - ainakin kolme minuuttia. Vaikka lentolautanen oli poistunut, miehet eivät saaneet sanaa suustaan, ihmettelivät vain. Jäsenet tuntuivat kankeilta, liikkuminen oli hankalaa. Kesti lähes tunnin, ennenkuin miehet pystyivät lähtemään metsästä pois. Ennen lähtöään he tarkastelivat jonkin aikaa niitä lumessa näkyviä jälkiä, jotka olivat jääneet todisteeksi tästä ihmeellisestä kokemuksesta.

Lentolautasen pohjapuolella olleiden neljän laskeutumisjalan alapäässä oli jonkinlaiset pyöreät levyt, jotka olivat laskeutuessa painuneet maahan saakka (paikalla oli lunta noin 40 cm). Nämä levyt olivat jättäneet neljä noin 35 cm:n läpimittaista pyöreää jälkeä, jotka muodostivat neliön (sivun pituus oli noin kaksi metriä). Tämän neliön sisäpuolella lumi oli sulanut hangen pinnasta 5 - 10 cm. Myös humanoidin jäljet näkyivät selvästi . Ne olivat pieniä (15 cm) ja varsin pyöreitä. Askeleen pituus oli koko ajan pysynyt samana (takaa-ajon aikanakin): noin 20 cm.

Kun miehet sitten pari tuntia tapauksen jälkeen

saapuivat kotiin ja kertoivat siitä toisille, kukaan ei suhtautunut heidän kokemukseensa vakavasti. Kotiväki arveli, että "pojat olivat itse keksineet koko tarinan". Petter Alirannalla tosin oli oikeassa kädessään palohaavoja, mutta sellaisiahan saattoi saada melkein mistä hyvänsä. Kertomus "pienestä vihreästä miehestä" oli aivan liian uskomaton.

Seuraavana päivänä Alirannan käsi oli niin kipeä, ettei kirves tahtonut pysyä kädessä. Metsään miehet kuitenkin menivät - tavalliseen tapaansa - sillä mitään muita oireita ei heissä ilmennyt. Työnteko ei kuitenkaan sujunut aivan normaalisti, sillä miehet tarkkailivat ympäristöään tavallista ahkerammin. Vähitellen tapauksen synnyttämä pelko hävisi, mutta vielä kaksi kuukautta myöhemmin Aliranta valitteli, ettei hän rohjennut kulkea yksin pimeässä. Muita jälkiseurauksia ei ollut havaittavissa.

Suoritetuissa tutkimuksissa ei ilmennyt mitään sellaisia seikkoja, jotka olisivat asettaneet miesten kertomuksen epäilysten alaiseksi. Ympäristön (lähinnä kotiväen) kielteinen suhtautuminen oli kuitenkin saanut aikaan sen, etteivät he enää halunneet puhua kokemuksestaan muille. Tästä syystä tapauksesta saatiin tietää niin myöhään, että esim. laskeutumisjäljet olivat peittyneet jo noin puolen metrin paksuisen lumikerroksen alle.

Samana helmikuun 5. päivänä oli Kinnulassa sattunut toinenkin ufotapaus. Kello 07.20 metsätyömies Pentti Piispanen oli nähnyt noin metrin läpimittaisen tulipallon, joka oli liikkunut kahden minuutin ajan puiden latvojen yläpuolella. Havainto tehtiin noin 15 kilometrin päässä Kangaskylän laskeutumispaikalta. Kotiin palattuaan Piispanen oli kertonut havainnostaan muille (mm. sanomalehdelle), mutta häneenkään ei aluksi uskottu. - Monet muutkin Kinnulan asukkaat näkivät talven 1971 aikana tunnistamattomia lentäviä esineitä ja salaperäisiä valoilmiöitä.

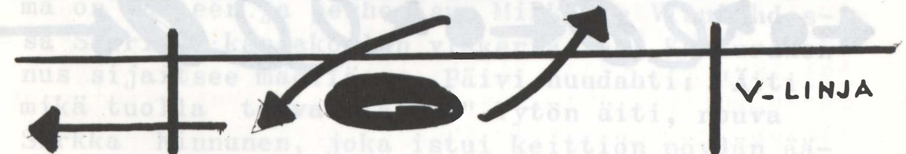
Tapani Kuningas

IMATRAN - LAPPEENRANNAN KEVÄINEN MINI-UFO-AALTO

Kuluneen kevään aikana on sekä Imatralla että Lappeenrannassa sattunut useita mini-UFO tapauksia, joiden silminnäkijämäärä nousee kymmeniin. Seuraavassa selostus muutamasta tapauksesta:

Ensimmäinen tapaus

Maaliskuussa myöhään eräänä iltana näki rouva N.N., joka ei muista tarkempaa aikaa, lähellä Imatran keskustaa omakotitalonsa ikkunasta värikkään miniufon, joka kulki Liisankadun voimalinjojen luona. Ufon pääväreinä olivat punainen ja vihreä, mutta välillä näkyi myös sinertävää väriä. Ufon kulkutapa voimalinjoilla ilmenee alla olevasta kuvasta. Rouva N.N. kertoi ufon olleen muuten pyöreän, mutta kahdella sivulla näkyi pyrstöntapainen muodostuma. Havaintoaika oli muutama minuutti.

Toinen tapaus

31.3. näki koululainen Aija Karjalainen klo 19 - 20 Imatran Mansikkalassa kaksi oranssinväristä palloa, jotka kumpikin suorittivat jonkinlaista pyörimisliikettä samalla laskeutuen taivaalla alaspäin. Havaintoaika oli n. 5 minuuttia ja ufojen koko ainakin kaksi kertaa vertailukohteena olleen tähden suuruus. Ilmiöllä oli paljon silminnäkijöitä.

Kolmas tapaus

31.3. näki klo 19.30 koululainen Maija Härkönen Imatran Mehiläismäellä yhden noin kaksi kertaa tähden kokoisen oranssisen ufon, joka pyörien liikkui eteenpäin samalla laskeutuen alaspäin. Tässäkin oli havaintoaika noin 5 minuuttia. Haastattelujen perusteella kaikki viittaa siihen, että tämä ufo on sama tai ainakin täysin samanlainen kuin edellisen tapauksen ilmiö. Mansikkalasta on Mehiläismäelle linnuntietä noin kolme kilometriä ja Mehiläismäki sijaitsee Mansikkalasta katsoen itään päin. Tässäkin oli paljon silminnäkijöitä.

Neljäs tapaus

6.4. näki koulutoverini Jukka Silfersten Imatran Räikkölässä klo 20.57 noin yhden minuutin ajan kirkkaan valkoisen mini-ufon. Se kulki vuorotellen suoraan ja pyörien. Suoran kulkiessaan se oli pyöreä, mutta pyöriessään se näytti kiekolta. Ilmiö näkyi läntisellä taivaalla edellä mainitun yhden minuutin ajan, jonka jälkeen se hävisi.

Viides tapaus

7.5. näki koulutoverini Markku Rajaniemi lähellä Imatran keskustaa talojen takana metsän rajassa noin jalkapallon kokoisen kirkkaasti loistavan esineen klo 21.40. Ufo kulki tasaisesti muutaman minuutin ajan luoteesta koillisen suuntaan, jonka jälkeen esine katosi näköpiiristä muiden talojen taakse. Ilmiöllä oli ainakin yksi muu silminnäkijä, samoin edellisessä tapauksessa.

Yhteenveto

Kaikissa tapauksissa on silminnäkijöitä ollut vähintään kaksi, jolloin kumpikin on nähnyt ilmiön. Lisäksi kolmessa tapauksessa viidestä ovat ufot tai ufo myös pyörineet selvästi havaittavalla tavalla. Kaikki nämä ufot on nähty illalla, joten aurinkoon ei voi vedota virhemahdollisuutena. Lausunnot osoittavat myös, että kaikki tavalliset virhemahdollisuudet, kuten kuu, tähdet, säähavaintopallot tms. on pakko jättää pois laskuista. Mielestäni kaikissa tapauksissa on kysymys aidoista ns. mini-ufoista.

Ilkka Seppänen

Suuri PESUVATI Visulahden taivaalla

Kansakoulunopettaja Matti Kinnusen 5-vuotias Päivi-tytär leikki tiistai-iltana toukokuun 19. kotinsa keittiön ikkunalaudalla - ikkunan näkymä on länteen ja perhe asuu Mikkelin Visulahdessa Sairilan kansakoulun yläkerrassa. Kouluraken-nus sijaitsee mäellä. - Päivi huudahti: "Äiti, mikä tuolla taivaalla on?" Tytön äiti, rouva Sirkka Kinnunen, joka istui keittiön pöydän ääressä sisarensa Helvi Toijosen ja vieraansa Kirsti Lohkon kanssa, siirtyi ikkunan ääreen ja ja havaitsi harvinaisen selvärajaisen, hiillok-sen punaisena hehkuvan ufon, jonka kupoliosa oli korkea. Ufo pysyi liikkumatta paikallaan kuusten latvojen yläpuolella parinkymmenen sekunnin ajan ja oli pilvien alapuolella selvärajainen kuin taulu jo lievästi hämärtyvää pilvistä taivasta vasten. Ufo ei sykkinyt eikä siitä heijastunut sädekimppuja. Ufon lähtiessä

liikkeelle hävisi kupuosa ensiksi näkyvistä. Liike oli lipuvaa, ei nopeaa, loivasti ylöspäin kohoavaa. Liike näkyi lopuksi pitkulaisena valojuovana, vaaleanpunertavan hehkuisena. Saman havainnon tekivät myös silminnäkijöinä olleet liikeapulaiset Helvi Toijonen ja Kirsti Lohko sekä koululainen Jarmo Kinnunen (13 v), jotka kaikki seurasivat samasta ikkunasta ufoa. Opettaja Matti Kinnunen ei ollut kotosalla. - Ufosta jäi vaaleanpunertava heijastuma pilviin joksikin aikaa. Tapahtuma-aika oli n. klo 20.50.

Sairilan kansakoulun naapurissa, noin 1 km etelään koululta Mikkelin Visulahdessa asuva emäntä Salme Ikonen ja hänen 4-vuotias tyttärensä Eeva-Kaisa sekä 12-vuotias tyttärensä Tarja olivat edellämainittuna iltana samaan aikaan edellisen tapauksen kanssa havainnut ufoilmiön. He olivat kotipihallaan - asuvat laakealla harjulla - menossa lähinaapuriin Eeva-Kaisan huudahtaessa: "Äiti, ufo on tuolla." Myös Tarja totesi sen ufoksi. Emäntä Ikonen sanoi sitä kuitenkin "rumaksi auringonlaskuksi" ja määritteli ilmiön värin eriskummallisen, oudon punaiseksi.

Edelleen samana iltana n. klo 21 Mikkelin Lehmuskylän kaupunginosassa oli kolme koulupoikaa, 7 - 12 vuotiaita, nähnyt punahehkuisen ison ufon, jossa he sanoivat nähneensä myös jonkinlaisen luukun tai ikkunan. Pojat olivat istuneet kotona katselemassa televisiota, kun ikkunasta olivat havainneet ilmiön. - Lehmuskylän kaupunginosa on linnuntietä n. 8 km päässä Visulahdesta länteen.

Leila Vanhanen

Keski-suomalainen 23.5.

Jyväskylän ufokerhon vierailun jälkeen nähtiin Mikkelissä ufo

Jyväskylän Ufo-kerho vieraili Mikkelissä viime maanantaina onnistuneesti, mutta vielä onnistuneempi käynti olisi voinut olla päivää myöhemmin. Tiistai-iltana havaittiin Mikkelin pohjoispuolen taivaalla selvärajainen [illegible] [illegible]kuinen ylösalaisin olevaa pesuvatia muistuttava esine, mikä oli kooltaan varsin suuri. Esineen silminnäkijöitä oli useita.

Esine viipyi paikalla muutaman kymmentä sekuntia ja häipyi pois melko nopeasti jättämällä pysähdyspaikalle vaaleanpunaisen heijastuksen. Samanaikaisesti kun esine oli näkyvissä, havaittiin erääsä pohjoisen kaupunginosan televisiossa sykehäiriöitä ja erään perheen koira oli käyttäytynyt oudosti.

ERÄS HELSINKILÄINEN KONTAKTI

Kirjoituksen kontaktihenkilö N.N. on 47 vuotias helsinkiläinen mies. Tässä kerrottu tapaus sattui 17.10.1969 illalla.

N.N. tuli ulkoa ja oli puristamssa hedelmämehua tiskipöydän ääressä, kun jokin veti häntä rinnasta ensin kevyesti, sitten voimakkaasti, jolloin hän joutui ottamaan pari taka-askelta. Hän pyyhkäisi samalla rintaansa ja huomasi, että jokin valojuova tuli oikean kainalon alta ja kiertyi rinnan ympäri. Se oli mitoiltaan noin 6 x 2 cm, läpinäkymätön, selvärajainen, jossa mustalla pohjalla väreili pituussuunnassa tiheässä riisiryynin kokoisia, kirkkaita, vaalean kullankeltaisia valopisteitä, jotka sijaitsivat symmetrisesti keskenään. Musta näkyi ainoastaan aivan läheltä katsottuna.

N.N. pyyhki sädettä pois rinnaltaan, mutta tulokseta. Se ei edes tuntunut käteen. N.N. kääntyi ympäri ja näki 4 metrin päässä puolen metrin korkeudella tv-ruudun kokoisen kirkkaan, värittömän valon, joka ei ollut selvärajainen, vaan himmeni reunoiltaan 10 cm leveydeltä. Valojuova lähti tästä valosta sen himmeästä kohdasta vasemmasta alakulmasta.

N.N. kuuli tuttavallista puhetta katon rajasta valon yläpuolelta: "Me olemme toisesta aurinkokunnasta ja meillä on sinulle asiaa." N.N. käveli valon ohi avaamaan ikkunaa katsoakseen, kuka ulkona pilailee. Tällöin valoa ei näkynyt. Ääni sanoi: "Turhaan sinä sitä avaat, et sinä sieltä mitään näe." N.N. luuli vieläkin tämän olevan pilaa, meni pöydän taakse istumaan 3 metrin päähän valosta.

- "No mitäpäs siinä sitten, no tervetuloa vaan."

- "Me ollaan yritetty monta kertaa, johan sinä olet vihdoin yksin." (N.N. oli todella yksin ensimmäisen kerran yli kuukauteen.) "Me ollaan tultu tänne suurella aluksella ja se on tällä hetkellä Mars planeetan takana. Me ei voida sillä tällä hetkellä tulla lähemmäksi maata, sillä maan tiedemiehet voisivat sen kaukoputkillaan havaita ja se herättäisi maan ihmisissä pelkoa ja paniikkia. Me ollaan tällä hetkellä maan ilmakehässä. Me ollaan tultu pienemmällä laitteella tänne."

N.N. kysyi:"Mitä siellä Mars planeetalla on?"

"Saat tietää sen myöhemmin", kuului vastaus.

Tässä vaiheessa N.N. alkoi uskoa, että kyseessä ei olekaan pila ja kysyi: "Minkä takia juuri minuun otatte yhteyttä?"

-"Sen takia sinuun, koska sinä kuulut maan ihmisistä niihin, joka et pelkää meitä."

- "No mistä te sellaista päätelette?"

- "Me tunnetaan sinut. Me ollaan seurattu sinua kauan vaikka sinä et itse sitä tiedäkään. Älä nyt tuota hämmästy, et sinä ainoa ole, meillä on ennestään jo paljon tuttavia maan ihmisissä."

- "Ketä esimerkiksi, tunnenko minä ketään. Ketä esimerkiksi Suomessa?"

- "Saat tietää myöhemmin. Me pyydetään, että niin usein kuin sinulla on tilaisuus, levittäisit tietoa meistä. Kerro näin, että meitä on ja me halutaan ihmisille hyvää ja etteivät ihmiset tekisi meistä uskontoja, legendoja eikä pelotuskampanjoita vaan pysyisivät tosiasioissa meidän suhteemme. Älä väkisin uskota ihmisiä".

- "Eikö mitään muuta, mitä voisin kertoa?"

- "Tällä kertaa me ei kerrota enempää, saat tietää seuraavalla kerralla lisää."

- "Kun te kerran tunnette ja näette minut, niin minäkin tahtoisin nähdä teidät. Tulkaa tuohon pihalle."

- "Se ei käy."

- "Tulkaa tuonne kalliolle."

- "Sekään ei käy."

- "Pallokentällä on hyvää tilaa."

Ääni ei vastannut ja N.N. meni jäähallin taakse. Sinne ei tullut ketään 10 minuuttiin ja N.N. ajatteli: "Tämmöistäkö se on, kun ihminen tulee hulluksi?" Hän käveli hyvin hitaasti takaisin ja noin tunnin kuluttua, kun hän astui sisään, sama valo syttyi samassa paikassa väreilemällä muistuttaen ilman väreilyä auringon paisteessa. N.N. sammutti kattovalon ja istuutui. Samalla valojuova lähestyi hitaasti ja kiertyi hänen hartioilleen. Tunne hartioilla oli kuin vetoa, joka ei kuitenkaan vetänyt.

N.N. aloitti: "Ettehän te tulleetkaan sinne."

- "Me ei voitu tulla sinne, koska Töölössä on niin paljon koiria."

- "No mitä se Töölön koirille kuuluu, missä me tavataan?"

- "Me tutkittiin se tilanne siellä. Kyllä se kuuluu. Tämä laite, jolla me liikutaan, me saadaan tämä ihmisiltä äänettömäksi ja tarvittaessa näkymättömäksikin, mutta laitteestamme lähtee sellainen korkea ääni, jonka eläimet ottaa vastaan, etenkin koirat, ja tätä ääntä me ei kyetä eliminoimaan pois. Ne koirat tulee raivotautisiksi, kun ne kuulee tämän äänen. Ne voivat tehdä pahoja ja käydä ihmisiin kiinni."

"Mikä vempele se tämä on", kysyi N.N. ja koetteli valojuovaa kädellään, mutta ei tuntenut mitään. Ei vastausta.

- "Olkoon sitten mikä hyvänsä, ainakin tämä on mukava hieromakone. Voisitko hieroa tällä selkääni, se onkin ollut kipeä."

Valojuova alkoi puristella. Se irtosi, siirtyi ja taas puristi ja jatkoi läpi koko selän.

- "Kyllä me sinun selkäs terveenä pidetään."

Hieromisen jälkeen valo kirkastui.

- "Saatko tuota valoasi pienemmälle, se käy mulle silmiin."

- "Sopiiko tämä?" Samalla valojuova alkoi puristaa lujaa.

- "Älä nyt noin kovasti purista, minähän tukehdun." Ote palautui entiselleen.

- "No mitenkäs me se tapaaminen järjestetään?"

- "Meillä ei tällä matkalla ole enää aikaa, vaan täytyy pian lähteä pois, koska aikataulusta on pidettävä kiinni. Me tullaan kahden vuoden kuluttua."

- "Miksi vasta silloin? Miksi ei aikaisemmin?"

"Se aurinkokunta, josta me lähdetään, ja tämä ovat silloin edullisimmassa asemassa keskenään. Tule silloin erämaahan semmoiseen paikkaan, missä ei ole ihmisiä eikä kotieläimiä lähettyvillä. Me tullaan sinne."

- "Mitä tykkäätte, jos minä satun haisemaan tupakalle ja koskenkorvalle?"

- "Se ei meitä häiritse, me ei puututa siihen, koska se on sellainen asia, jonka sinä osaat itse harkita."

- "Kertokaa nyt jotain." - Pieni tauko.

- "Kyllä meidän nyt täytyy lähteä, kun meillä on sovittu tapaaminen toisessa paikassa. Näkemiin."

Äkkiä valojuova lakkasi olemasta ja valo sammui niinkuin oli syttynytkin. Jälkeenpäin paikalla tuntui mieto desinfiointiaineen haju.

Timo Pyhälä

Keski-Pohjanmaa 3.5.71

Ufo "herätti" ihmisiä Ullavan korvessakin

Myöhään toissailtana Kaarlelassakin nähty tunnistamaton esine lienee tutkinut hyvin tarkkaan Keski-Pohjanmaata. Ullavan Korvenkylästä vieraili eilen toimituksessamme Jussi Korpi, joka kertoili edellisillan näkemästään:

— Minut tuli naapurin isäntä herättämään 23.50 aikaan ja heräsi sitä samaa ilmestystä seuraamaan pari muutakin aikuista. Esine näyttäytyi eteläisellä taivaalla ja noin tunnin paikallaanolon jälkeen se häipyi Rahkosen kylän suuntaan.

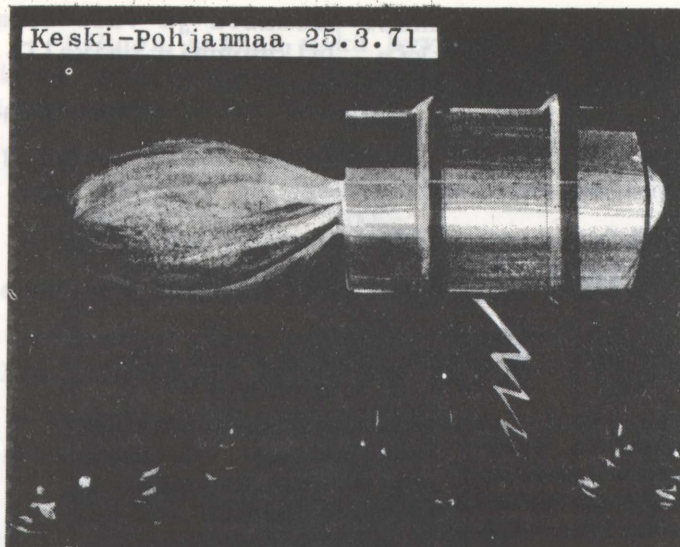
Aluksi se oli arviomme mukaan noin 300 metrin korkeudessa, mutta nousi myöhemmin noin 800 metriin ja se oli varsin hyvin havaittavissa. Tarkemmin kiikarilla tutkittaessa osoittautui esine soikion muotoiseksi, jossa oli kolme selvästi havaittavaa luukkua tai ikkunaa ja siitä lähti vielä kirkkaampi valo. Lisäksi siinä oli toinen lukuisampien ja pienempien "ikkunain" rivi. Esine heijasti keltaista ja punertavaa voimakasta valoa.

Mitään ääntä ei esineestä kuulunut, kertoi Jussi Korpi. Samalla hän myös leimasi mahdottomiksi ajatukset sääraketeista tai säähavaintopalloista. Pitkä paikallaanolo puhuu tätä teoriaa vastaan. Eikä myöskään tähdestä voinut olla kysymys, koskapa taivas oli silloin pilvessä eikä esine ollut mainittuja metrimääriä korkeammala.

Jussi Korpi sanoi nyt nähneensä tunnistamattoman esineen taivaalla toisen kerran. Ensimmäinen kerta oli tapahtunut v. 1963. Toisille maanantai-iltaisen havainnon toteaminen oli Korvenkylässä ensimmäinen.

★ HELSINGIN UFOKERHO ★

Kerhon vakinaiseksi kokouspaikaksi on saatu Balderin sali Aleksanterinkatu 12. Kerhon kokoukset pidetään tiistaisin 4 viikon välein, ensimmäinen 14.9. ja seuraavat: 12.10., 9.11., 7.12. Tilaisuudet alkavat klo 19.

Lentävä valotynnyri säikytteli perholaisia

Perhossa tirkistellään nyt illat pitkät taivaalle. Kokkonevan kylän suurin puheenaihe on UFO. Se joka tiistai-iltana piti kyläläisiä pari tuntia pihalla kiikaroimassa taivaalle. Se joka pani seitsentoistavuotiaat nuoretmiehet pelkäämään jotakin. Se joka ykskaks illalla oli ilmestynyt kylän keskelle, pellon laitaan ja seuraili kyläläisten puuhia, mopoilevia poikia ja hävisi kohta korkeammalle, erottui sieltä kiikarilla vielä parin tunnin ajan selvästi ja katosi.

Mutta tämä ei ollut Perhon ainoa ufo. Kolme viikkoa sitten muuan ufo juoksutti perholaista emäntää kohti naapurin navettaa...

KAIKKEIN HÄMMÄSTYTTÄVIN TAPAUS

(Kertomuksen alku edellisessä numerossa 1/1971)

Minut jätettiin sinne pitkäksi aikaa, ehkäpä yli puoleksi tunniksi. Huone oli tyhjä lukuunottamatta suurta sohvaa sen keskellä - jonkinlainen sänky luultavasti, mutta ilman päätyä ja reunoja ja vähän epämukava makuupaikaksi, sillä se oli hyvin korkea keskeltä, jossa oli suorastaan kumpu. Mutta se oli pehmeä, ikään kuin vaahtokumista tehty ja päällystetty paksulla, harmaalla aineella, joka myös oli pehmeää.

Istuuduin sille, koska olin väsynyt sellaisen kamppailun ja niin suuren mielenliikutuksen jälkeen. Silloin huomasin merkillisen tuoksun ja aloin voida pahoin. Oli kuin olisin hengittänyt paksua, tukehduttavaa savua, jota syntyy maalattua kangasta poltettaessa. Ehkäpä se todella olikin sitä, sillä tutkiessani seiniä huomasin nyt ensimmäisen kerran pääni korkeudella työntyvän lukuisia pieniä metalliputkia, joiden päät oli suljettu, mutta pistetty täyteen reikiä kuin suihkussa ja joista tuleva harmaa savu hajaantui ilmaan. Tuoksu aiheutui tästä savusta. En osaa sanoa, tuliko savua jo silloin, kun miehet ottivat minusta verta toisessa huoneessa, koska en ollut huomannut sitä aikaisemmin. Ehkäpä ilma oli oven sulkeutuessa ja avautuessa kiertänyt siellä paremmin niin etten huomannut mitään erikoista. Mutta joka tapauksessa, nyt en voinut hyvin ja pahoinvointi lisääntyi niin paljon, että lopulta annoin ylen. Kun halu tehdä niin yllätti minut, juoksin huoneen nurkkaan, jossa voin rajusti pahoin ja annoin ylen kaiken. Sen jälkeen

hengittäminen helpottui, mutta olin edelleen melko pahoinvoipa savun hajusta. Sen jälkeen olin hyvin masentunut odotellen siellä jotain tapahtuvaksi.

Minun täytyy selittää, että tähän mennessä en ollut vielä saanut minkäänlaista käsitystä noiden outojen miesten ruumiinmuodosta tai kasvonpiirteistä. Kaikki viisi olivat pukeutuneet hyvin tiukasti istuviin paksusta, mutta pehmeästä kankaasta tehtyihin suojapukuihin, jotka olivat väriltään harmaat ja joissa oli mustia juovia siellä täällä. Tämä vaatekappale ulottui niskaan saakka, jossa se yhtyi eräänlaiseen saman värisestä aineesta (en tiedä, mitä se oli) tehtyyn kypärään, joka näytti jäykemmältä ja oli vahvistettu selästä ja edestä ohuilla metalliliuskoilla, joista yksi oli kolmiomainen sijaiten nenän korkeudella. Nämä kypärät kätkivät kaiken jättäen näkyviin ainoastaan näiden ihmisten silmät kahden silmälasin linssejä muistuttavan pyöreän ikkunan läpi. Näiden ikkunoiden läpi miehet katselivat minua silmillään, jotka näyttivät vähän pienemmiltä kuin meidän - mutta luulen tämän vaikutelman johtuneen ikkunoista. Heillä kaikilla oli vaaleat silmät, jotka minusta näyttivät sinisiltä, mutta en voi mennä takuuseen tästä. Heidän kypäröidensä korkeuden silmien yläpuolella on täytynyt vastata kaksi kertaa normaalia suurempaa pään kokoa. On todennäköistä, että siellä kypärän sisällä, pään yläpuolella oli jotain muutakin, mutta mitään ei voinut nähdä ulkopuolelta. Mutta ylhäältä keskeltä päätä työntyi esiin kolme pyöreää, hopeanhohtoista putkea (en osaa sanoa, olivatko ne kumista vai metallista valmistettuja), jotka olivat vähän ohuempia kuin puutarhan kasteluletku. Nämä putket, yksi keskellä ja yksi kummallakin sivulla, olivat notkeita ja ne jatkuivat taaksepäin ja alaspäin kaartuen kohti kylkiluita. Siellä ne menivät vaatteiden sisälle, joihin ne oli sovitettu tavalla, jota en osaa selittää. Keskimmäinen niistä meni sisälle selkärangan kohdalla. Kaksi muuta oli kumpikin puolellaan kiinnitetty olkapäiden alapuolelle paikkaan, joka oli melkein kyljessä noin neljä tuumaa kainalokuopasta alaspäin siinä kohdassa, josta kylkiluut alkavat. En huomannut mitään kyhmyä tai ulkonemaa, joka olisi ilmaissut, että nämä putket olivat yhteydessä johonkin vaatteiden[1] alle kätkettyyn laatikkoon tai laitteeseen.

Suojapukujen hihat olivat pitkät ja tiukat ulottuen aina ranteisiin saakka, josta ne jatkuivat edelleen paksuina samanvärisinä hansikkaina, joissa oli viisi sormea ja joiden on täytynyt jonkin verran haitata heidän kädenliikkeitään. Huomasin tässä yhteydessä, etteivät miehet pystyneet taivuttamaan sormiaan niin pitkälle, että sormenpäät olisivat koskettaneet kä[redacted]entä. Tämä hankaluus ei kuitenkaan estänyt heitä pitelemästä minua tiukasti kiinni eikä käsittelemästä näppärästi kumiputkia heidän ottaessaan minusta verta.

Vaatetuksen on täytynyt olla eräänlainen univormu, sillä kaikki miehistön jäsenet kantoivat rinnan korkeudella eräänlaista ananasviipaleen kokoista

---

1) Tämä toteamus sai minut esittämään erään kysymyksen. Kerroin Villas Boasille, etten voinut ymmärtää, kuinka miehistön jäsenet voivat hengittää koko ajan noiden umpinaisten univormujensa ja kypäröidensä sisällä, koska heillä ei ilmeisesti ollut mitään kannettavia säiliöitä (kuten sukeltajilla ja syväveden uimareilla), joista he olisivat saaneet hengittämiseen tarvittavan ilman tuon suljetun järjestelmän sisälle. Hän vastasi: "Tuota en tullut ajatelleeksi. En tiedä, kuinka se on selitettävissä. En huomannut mitään kohoumaa tai pullistumaa, joka saattaisi osoittaa, että nuo putket olivat kiinni jossain vaatteiden alle kätketyssä laitteessa tai laatikossa." -O.T.Fontes.

pyöreää, punaista kilpeä, joka jatkuvasti heijasteli valoa. Itse kilvistä ei lähtenyt mitään valoa, vaan heijastumia ikään kuin auton takavalojen yläpuolella olevista punaisista lasinpalasista, jotka heijastavat toisen auton valot aivan kuin niissä itsessään olisi valo. Tästä keskellä rintaa olevasta kilvestä tuli suikale hopeanhohtavaa kangasta (tai laminoitua metallia) yhtyen leveään, tiukalle vedettyyn vyöhön, jossa ei ollut solkea ja jonka väriä en muista. Yhdessäkään suojapuvussa ei näkynyt sen paremmin taskuja kuin nappejakaan.

Myös housut olivat tiukasti istuvat takamusten, reisien ja säärien kohdalta eikä niiden kankaassa ollut mitään näkyviä poimuja tai ryppyjä. Nilkan kohdalla ei ollut mitään selvää rajaa housujen ja kenkien välillä, jotka toinen toisensa jatkeena olivat osa yhdestä kokonaisuudesta. Kengänpohjat eivät kuitenkaan eräässä kohden olleet samanlaiset kuin meillä. Ne olivat hyvin paksut, 2 tai 3 tuumaa paksut ja aivan ylöspäin kääntyneet tai holvatut edestä (niin että kärjet näissä kengissä, jotka muistuttivat tenniskenkiä, olivat aivan ylöspäin kaartuvat), mutta kuitenkin erilaiset kuin entisaikojen kengät historiankirjoissa. Päätellen siitä, mitä myöhemmin näin, noiden kenkien on täytynyt olla koko joukon suuremmat kuin jalka niiden sisällä. Tästä huolimatta miesten käynti oli aivan vapaata ja luontevaa ja he olivat varsin ketteriä liikkeissään, vaikka tuo täysin umpinainen suojapuku luultavasti jonkin verran häiritsikin heidän liikkeitään, sillä ne olivat aina hiukan jäykkiä heidän kävellessään.

He olivat kaikki samanpituisia kuin minäkin (tai ehkä hiukan lyhyempiä kypärän huomioon ottaen) - lukuunottamatta yhtä ainoaa heistä, nimittäin juuri sitä, joka ensimmäisenä tarttui kiinni minuun ulkona. Hän ei ulottunut minua leukaan asti. He näyttivät kaikki olevan voimakkaita, mutta eivät niin vahvoja, että olisin pelännyt heidän nujertavan minut, jos olisin taistellut heidän kanssaan yksi kerrallaan.

Luulen, että aukealla paikalla olisin samoilla ehdoilla voinut kohdata kasvoista kasvoihin kenen tahansa heistä.

Mutta tällä ei ollut mitään tekemistä sen tilanteen kanssa, jossa nyt huomasin olevani . . .

Mittaamattoman väliajan jälkeen ovelta kuuluvat äänet saivat minut hypähtämään pystyyn. Käännyin tuohon suuntaan ja koin valtavan yllätyksen. Ovi oli auki ja nainen astui sisälle kävellen minua kohti. Hän tuli hitaasti ja hätäilemättä, ehkäpä huvittuneena hämmästyksestä, jonka on täytynyt näkyä kasvoiltani. Olin ällistynyt - enkä suinkaan syyttä. Nainen oli ilkialaston, yhtä alaston kuin minäkin, ja lisäksi paljain jaloin.

Sitäpaitsi hän oli kaunis, joskin eri tyyppiä kuin aikaisemmin tuntemani naiset. Hänen tukkansa oli vaalea, melkein valkoinen (kuin vetysuperoksidilla valkaistu), sileä, ei kovin runsas ulottuen alhaalla puoleen väliin hänen nenäänsä. Keskeltä se oli jakauksella kihartuen hiusten latvoista sisäänpäin. Hänen silmänsä olivat suuret ja siniset, enemmän pitkänomaiset kuin pyöreät ja ulospäin vinot. (Kuin puoliavoimet silmät eräillä tytöillä, jotka mielikuvituksellisella tavalla meikkaavat itsensä näyttämään arabialaisilta prinssessoilta; sillä erotuksella vain, että tässä tämä kaikki oli luonnollista eikä meikkiä ollut lainkaan). Hänen nenänsä oli suora, ei kuitenkaan terävä, kippura eikä liian suuri. Erikoista hänen kasvonpiirteissään olivat hyvin korkeat poskipäät, jotka tekivät kasvot hyvin leveiksi (paljon leveämmiksi kuin Etelä-Amerikan intiaaninaisilla. Mutta siitä alaspäin kasvot kapenivat hyvin jyrkästi päättyen terävään leukaan. Tämä piirre antoi hänen kasvojensa alaosalle aivan kolmiomaisen muodon. Hänen huulensa olivat hyvin ohuet, tuskin näkyvät. Hänen korvansa (jotka näin myöhemmin) olivat pienet ja samanlaiset kuin tuntemillani naisilla. Nämä korkeat poskipäät saivat aikaan sellaisen vaikutelman,

että alla oli esiinpistävä luu, mutta kuten myöhemmin huomasin, ne olivat pehmeät ja täyteläiset eikä mitään luuta tuntunut.

Hänen vartalonsa oli paljon kauniimpi kuin yhdelläkään aikaisemmin tuntemallani naisella. Se oli hoikka, rinnat olivat korkeat ja selvästi toisistaan erottuvat, vyötärö oli kapea ja vatsa pieni, lanteet ja reidet leveät. Hänen jalkansa olivat pienet, hänen kätensä pitkät ja kapeat ja hänen sormensa ja kyntensä normaalit. Hän oli aika tavalla minua lyhyempi hänen päänsä ulottuessa olkapääni korkeudelle.[1]

[1] Jos nainen olisi kantanut kypärää, hän olisi Villas Boasin mukaan ollut vähän pitempi ulottuen häntä leukaan asti. Pitäen tätä lähtökohtanaan ja ottaen huomioon sen tosiasian, että neljä miehistön jäsenistä oli (kypärineen) saman pituisia kuin hän itse, hän vakuutti, ettei hänellä ollut vähäisintäkään epäilystä siitä, että tämä nainen ja se miehistön jäsen, joka ensimmäiseksi tarttui häneen kiinni, olivat yksi ja sama henkilö. Villas Boasin pituus kengät jalassa on 164 cm (mittaus suoritettiin minun vastaanottohuoneessani). Kun siis niiden huomioiden mukaisesti, joita hän teki heidän kengänpohjiensa paksuudesta ja kypäröiden aiheuttamasta pituuden lisäyksestä, tehdään välttämättömät johtopäätökset näistä tekijöistä, on jokaisen miespuolisen miehistön jäsenen todellisen pituuden täytynyt olla 155 cm tai hivenen vähemmän. Koska nainen oli paljon pienempi, hänen pituudekseen tulee näiden laskelmien mukaan 135 cm. Se toteamus, että nainen ulottui hänen olkapäähänsä, olisi - Joao Martinsin mielestä - tehnyt hänelle mahdottomaksi hieroa päätään Villas Boasin kasvoja vasten, kuten tämä kertoi hänen tehneen. Tämä oli Joao Martinsin mielestä toinen ristiriitaisuus, joka voitiin osoittaa Villas Boasin selostuksessa. Minä olen eri mieltä. Luulen, että jos nainen seisoi varpaillaan, hän pystyi helposti suoriutumaan kuvatusta manööveristä. - O.T. Fontes.

Katsoen minua odottavasti tämä nainen tuli ääneti minua kohti ja syleili yllättäen minua alkaen hieroa päätään puolelta toiselle vasten kasvojani. Samanaikaisesti tunsin koko hänen ruumiinsa liimaantuvan omaani ja tekevän myös liikkeitä. Hänen ihonsa oli valkoinen (kuin täkäläisten vaaleaverikköjen)[1] ja käsivarsissa kesakkojen peittämä. Lukuunottamatta hänen naisellista tuoksuaan en tuntenut iholla tai hiuksissa mitään muuta tuoksua.

Ovi suljettiin jälleen. Yksinäni siellä, tuon naisen syleillessä minua ja antaessa selvästi ymmärtää, mitä hän halusi, minä aloin kiihoittua . . . Tämä tuntuu uskomattomalta siinä tilanteessa, johon olin joutunut. Luultavasti neste, jota he olivat hieroneet ihooni, oli syynä tähän. Heidän on täytynyt tehdä se tarkoituksella. Tiedän vain sen, että tulin seksuaalisesti hillittömän kiihoittuneeksi - asia, jota ei ollut koskaan aikaisemmin tapahtunut minulle. Lopulta unohdin kaiken, tartuin kiinni naiseen ja vastasin hänen hyväilyihinsä vielä suuremmilla hyväilyillä . . . Se oli normaali toiminto ja hän käyttäytyi aivan kuten kuka tahansa nainen, ja teki niin vielä uudelleenkin, yhä useampien hyväilyjen jälkeen.

Lopulta hän oli väsynyt ja hengitti nopeasti. Minä olin edelleen kiihkeä, mutta hän kieltäytyi nyt yrittäen paeta ja välttelä minua lopettaakseen siten kaiken. Kun huomasin tämän, viilenin minäkin. Juuri tätä he halusivat minulta - hyvän oriin pa-

[1] Vaikka Villas Boas onkin, kuten hänen valokuvistaan näkyy, kaunis ruskea nuorukainen ja syntyperältään hyvin monien muiden brasilialaisten tapaan osaksi portugalilainen ja osaksi intiaani, on erityisesti eteläisissä valtioissa, verraten lähellä hänen kotiaan, runsaasti puhtaasti eurooppalaista (pääasiassa saksalaista) ainesta, joten hän lienee nähnyt paljon brasilialaisia vaaleaverikköjä.
-G.C.

rantamaan omaa rotuaan. Loppujen lopuksi siinä oli kaikki. Olin vihainen, mutta sitten päätin olla välittämättä koko asiasta. Olinhan joka tapauksessa viettänyt muutamia miellyttäviä hetkiä. Ilmeisesti en vaihtaisi meidän naisiamme häneen. Minä haluan naisen, jonka kanssa voi jutella ja keskustella ja tehdä itsensä ymmärrettäväksi, kuten ei ollut laita tässä tapauksessa. Sitä paitsi jotkut murahdukset, joiden kuulin tulevan tämän naisen suusta tiettyinä hetkinä, olivat vähällä pilata kaiken synnyttäen epämiellyttävän vaikutelman, että olin tekemisissä eläimen kanssa.

Eräs asia, jonka panin merkille, oli se, ettei hän koko aikana suudellut minua kertaakaan. Eräässä vaiheessa muistelen hänen avanneen suunsa ikään kuin aikoisi tehdä niin, mutta se päättyi lempeään puraisuun leuastani, mikä osoittaa, ettei se ollut suudelma.

Lisäksi huomasin, että ihokarvat hänen kainalokuopissaan ja eräässä toisessa paikassa olivat hyvin punaiset, melkein veren väriset. Pian sen jälkeen kun me erkanimme, ovi avautui. Eräs miehistä ilmestyi kynnykselle ja kutsui naista. Sitten hän meni ulos. Mutta ennen poistumistaan hän kääntyi minuun päin, osoitti vatsaansa [1] ja sitten minua ja lopuksi hymyillen (sen tapaiselta se ainakin

[1] Tämä kädenliike oli Villas Boasin kertoman mukaan ehkä tärkein syy siihen pelkoon, jonka vallassa hän oli vuoden 1957 lokakuusta lähtien elänyt ja odottanut oudon naisen minä hetkenä hyvänsä palaavan vangitsemaan hänet lopullisesti. Ilmeisesti se on kaikkea muuta kuin loogisin selitys mainitulle kädenliikkeelle. Tätä me korostimme Villas Boasillekin ja esitimme hänelle, että naisen käyttämä elekieli todennäköisesti tarkoitti seuraavaa: "Aion synnyttää lapsemme, sinun ja minun, siellä kotiplaneetallani." Hän yhtyi tähän tulkintaan ja myönsi, että se tosiaan vaikutti paremmalta kuin hänen esittämänsä. - O.T.Fontes.

näytti) taivasta - luullakseni etelän suuntaan. Sitten hän meni ulos . . . Tulkitsin tämän kädenliikkeen varoitukseksi, että hän aikoi palata takaisin viedäkseen minut mukanaan sinne, missä hän asui. Tästä syystä tunnen pelkoa vielä tänä päivänäkin. Jos he tulevat takaisin siepatakseen minut uudelleen, olen hukassa. En halua jättää omaa maatani ja kansaani, en mistään syystä.

Sitten mies tuli sisälle kantaen käsivarrellaan vaatteitani. Hän antoi minulle merkin pukeutua ja minä tottelin ääneti. Kaikki esineet olivat taskuissani lukuunottamatta erästä niistä - "Homero"-merkkistä sytytintäni, joka oli poissa. En tiedä, olivatko he ottaneet sen vai oliko se pudonnut vangitsemiseni yhteydessä käydyssä kamppailussa. Tästä syystä en edes yrittänyt protestoida.

Sitten me menimme ulos ja palasimme toiseen huoneeseen. Kolme miehistön jäsentä istui siellä kääntötuoleissaan jutellen (tai pikemminkin murahdellen) keskenään. Seurassani oleva mies liittyi heihin jättäen minut huoneen keskellä olevan pöydän luokse, josta olen aikaisemmin maininnut.

Olin nyt täysin rauhallinen, sillä tiesin, etteivät he tekisi minulle mitään pahaa. Sillä välin kun he selvittelivät asioitaan, minä yritin kuluttaa aikaani tekemällä huomioita ja painamalla mieleeni jokaisen yksityiskohdan kaikesta, mitä voin nähdä (seinistä, huonekaluista, univormuista jne). Eräässä vaiheessa huomasin, että miesten lähellä pöydällä oli neliönmuotoinen laatikko, jonka päällä oli lasikansi suojaamassa herätyskellon kellotaulua muistuttavaa numerotaulua. Siinä oli osoitin ja tumma merkki kello 6:tta vastaavassa kohdassa. Samanlaiset merkit olivat kello 9:n ja 3:n kohdallakin. Kello 12 vastaava kohta oli erilainen; siinä oli neljä pientä, tummaa merkkiä rinnatusten. En osaa selittää niiden merkitystä, mutta näin ne siinä olivat.
Aluksi luulin, että laite oli eräänlainen kello, koska yksi miehistä piti sitä jatkuvasti silmällä.

Mutta luultavasti se ei ollut sellainen, sillä katselin sitä aika kauan, enkä koko aikana nähnyt osoittimien liikkuvan. Jos se olisi ollut kello, näin olisi ajan kuluessa tapahtunut.

Sitten sain ajatuksen siepata tuon esineen. Muistin, että minun täytyi ottaa jotain mukaani todisteeksi seikkailustani. Jos voisin saada tuon laatikon, tämä ongelma olisi ratkaistu. Saattaisihan olla, että huomattuaan kiinnostukseni sitä kohtaan miehet päättäisivät lahjoittaa sen minulle.

Hivuttauduin hitaasti lähemmäksi ja lähemmäksi sitä, ilman että miehet kiinnittivät minuun mitään huomiota, ja tartun äkkiä laitteeseen molemmin käsin ja vedin sen pois pöydältä. Se oli raskas painaen ehkä yli kaksi kiloa. . . Mutta minulle ei jäänyt aikaa edes tutkia sitä. Salamana eräs miehistä hyppäsi pystyyn ja sysäten minut syrjään riisti sen vihaisena minulta ja meni ja laittoi sen takaisin paikoilleen. Minä peräydyin, kunnes tunsin selkäni koskettavan lähintä seinää. Pysyttelin hiljaa siinä, vaikka en ollutkaan pelästynyt. En pelkää ainoatakaan ihmistä. Mutta oli paras pysytellä hiljaa, sillä oli todistettu, että he kohtelivat minua hienotunteisesti ainoastaan silloin, kun käyttäydyin kunnolla. Miksi yrittää sellaista, mistä ei olisi mitään tuloksia? En kuitenkaan maltanut olla raaputtamatta kynsilläni seinää nähdäkseni, pystyinkö irroittamaan lastun tuosta metallista. Mutta kynteni kilpistyivät kiilloitetusta seinästä löytämättä minkäänlaista otetta. Sitä paitsi metalli oli kovaa enkä voinut saada siitä mitään irti. Niinpä vain pysyttelin siinä ja odottelin.

En koskaan nähnyt naista uudelleen (en pukeutuneena enkä alastomana) sen jälkeen, kun hän meni toiseen huoneeseen. Mutta sain selville, missä hän oli. Tuon suuren huoneen etuosassa oli toinen ovi, jonka kautta en ollut kulkenut. Se oli nyt hivenen raollaan ja kuulin sieltä jatkuvasti ääniä ikään kuin joku olisi liikuskellut paikasta toiseen. Se saattoi

olla ainoastaan nainen, sillä kaikki toiset olivat samassa huoneessa minun kanssani merkillisen univormuineen ja kypärineen. Luulen, että tuon etuosaston on täytynyt vastata huonetta, jossa olisi koneen ohjauksesta huolehtiva pilotti. Mutta en voinut varmistua tästä.

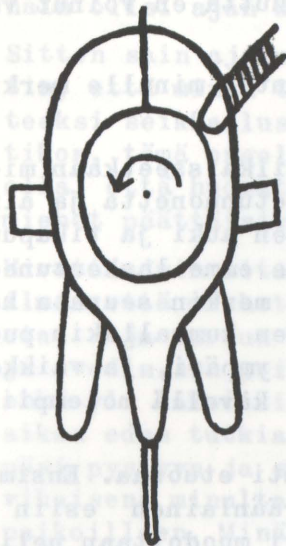
Lopulta yksi miehistä nousi ja antoi minulle merkin seurata häntä.

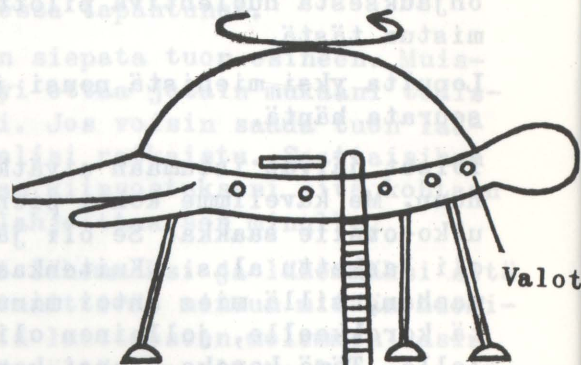
Toiset jäivät istumaan eivätkä vilkaisseetkaan minuun. Me kävelimme kohti pientä etuhuonetta ja aina ulko-ovelle saakka. Se oli jälleen auki ja tikapuut oli laskettu alas. Kuitenkaan me emme laskeutuneet maahan, sillä mies antoi minulle merkin seurata häntä korokkeelle, jollainen oli oven kummallakin puolella. Tämä koroke kiersi koneen ympäri, ja vaikka se olikin kapea, sitä myöten voi kävellä molempiin suuntiin.

Aluksi me menimme eteenpäin kohti etuosaa. Ensimmäinen havaitsemani asia oli eräänlainen esiin pistävä metalliulkonema, joka oli muodoltaan nelikulmainen ja lujasti kiinnitetty koneen kylkeen (toisella puolella oli samanlainen). Elleivät nämä kaksi osaa olisi olleet niin pieniä, olisin otaksunut niiden olevan siipiä, joiden tehtävänä oli auttaa laitetta lentämään. Niiden ulkonäöstä päättelin, että niiden tarkoituksena oli ehkä liikkua ylös tai alas ohjaillen koneen nousua tai laskua. Myönnän kuitenkin, etten missään vaiheessa - en edes silloin, kun alus nousi ilmaan - huomannut niissä mitään liikettä. Ja siksi en pysty selittämään, mitä tarkoitusta ne palvelivat.

Vielä lähempänä etuosaa mies osoitti minulle kolmea metalliuloketta, joista olen jo maininnut. Kaksi ulommaista niistä oli tukevasti kiinnitetty koneen sivulle ja keskimmäinen suoraan eteen, niin että ne olivat ikään kuin kolme metallikannusta. Ne olivat kaikki samanmuotoisia ja -pituisia, hyvin paksuja tyvestä ja kärjestä teräviksi suipentuvia. Kaikki kolme olivat vaakasuorassa asennossa.

En tiedä, olivatko ne samaa metallia kuin aluskin, koska niistä lähti heikkoa, punertavaa fosforihehkua ikään kuin ne olisivat tulipunaisia. Mitään kuumuutta en kuitenkaan tuntenut.

Antonio Villas Boasin piirros aluksesta, jossa hän koki merkillisen seikkailun yöllä 15.10.57. (Piirros on vuodelta 1961)

Vähän sen kohdan yläpuolella, jossa niiden tyvipäät kiinnittyivät alukseen, olivat sen runkoon upotettuina punertavat valot. Kaksi sivuvaloa olivat pienempiä ja pyöreitä. Edessä oleva, joka oli suunnattoman suuri ja pyöreä sekin, oli se etuosan "valonheitin" josta jo olen kertonut. Kaikkialla aluksen rungossa vähän korokkeen yläpuolella hohtivat punertavaa valoaan lukemattomat neliönmuotoiset pikku lamput, jotka ulkonäöltään olivat samanlaisia kuin koneen sisäosan valaistukseen käytetyt.

Edessä koroke ei jatkunut koko matkaa yhtenäisenä, vaan päättyi lähellä suurta, puoliksi esiin työntyvää, paksua lasiruutua, joka suippeni sivuille päin ja oli tukevasti upotettu metalliin. Ehkäpä se toimi ikkunana, sillä missään muualla niitä ei ollutkaan. Luulen kuitenkin, että sen läpi katseleminen olisi ollut vaikeaa, sillä ainakin ulkopuolelta katsottuna lasi näytti hyvin samealta. En tiedä, millaiselta se näytti sisäpuolelta, mutta luulen, ettei se voinut olla yhtään sen läpinäkyvämpää.

Luultavasti nuo etukannukset luovuttivat sen energian, joka kuljetti konetta eteenpäin, koska lentoon lähtiessä sen valoisuus lisääntyi tavattomasti sulautuen täydellisesti yhteen valonheittimien valojen kanssa.

Nähtyäni koneen etuosan me palasimme taakse (takaosa pullistui ulospäin paljon enemmän kuin etuosa). Mutta ennen sitä me pysähdyimme muutamaksi hetkeksi ja mies viittasi ylöspäin, jossa pyöri suunnaton vadin muotoinen kupoli. Se pyöri hitaasti kylpien kokonaan vihertävässä, fluorisoivassa valossa, jonka alkulähdettä en tiedä. Vaikka liike olikin hidas, saattoi kuulla äänen ikään kuin pölynimurin vetäessä ilmaa sisäänsä. (Tämä ääni - eräänlainen vihellys - muistutti sellaista ääntä, joka syntyy, kun ilmaa imetään lukuisten pienten reikien läpi. Mitään reikiä en kuitenkaan nähnyt, joten tämä on tarkoitettu vain vertaukseksi.

Kun kone myöhemmin alkoi nousta maasta, tämä pyörivä kupoli lisäsi nopeuttaan siinä määrin, että se muuttui näkymättömäksi. Ainoastaan valon saattoi nähdä silloin ja senkin kirkkaus lisääntyi melkoisesti samalla kun väri muuttui heleän punaiseksi. Siinä vaiheessa myös ääni voimistui (osoittaen olevansa yhteydessä aluksen yläosassa pyörivän vadin kierrosnopeuteen) ja muuttui todelliseksi surinaksi tai kovaääniseksi vinkunaksi. En tiedä näiden muutosten syitä enkä sitäkään, mikä tarkoitus voi olla tällä loistavalla, pyörivällä vadilla, jonka pyöriminen ei koskaan hetkeksikään lakannut. Mutta jotain käyttöä sillä on täytynyt olla, koska se oli siellä.

Tuon pyörivän kupolin tai vadin keskellä näytti olevan pieni punertava valo, mutta liike esti minua saamasta varmuutta tästä.

Me palasimme nyt koneen takaosaan ja kulkien udelleen oven editse jatkoimme kävelyä seuraten takimmaista kaarretta. Aivan takana, siinä paikassa, josta lentokoneen pyrstö työntyisi esiin, oli suorakulmainen metallikappale, joka pystysuoraan asen-

toon upotettuna ulottui korokkeen poikki laidasta laitaan. Mutta se oli aivan matala - vain polvenkorkuinen - ja minä pystyin helposti astumaan sen yli ja palaamaan jälleen takaisin.

Tehdessäni niin, huomasin korokkeen lattiassa kaksi siihen upotettua punertavaa valoa, yhden kummallakin puolella levyä. Ne vastasivat lentokoneen valoja, joskaan ne eivät vilkkuneet.

Luulen kuitenkin, että mainittu metallikappale oli eräänlainen peräsin, jota käytettiin aluksen suunnan muuttamiseen. Joka tapauksessa näin tämän metallikappaleen kääntyvän sivulle sinä hetkenä, kun nousun jälkeen määrätyllä korkeudella ilmassa paikallaan pysyttelevä kone äkkiä muutti suuntaa; ennen kuin se lähti liikkeelle fantastisella nopeudella.

Kun olin nähnyt myös koneen takaosan, me palasimme ovelle. Oppaani osoitti nyt metallitikkaita ja antoi minulle merkin laskeutua maahan. Minä tottelin. Kun olin alhaalla maassa, katsoin ylös. Hän oli yhä siellä. Sitten hän osoitti itseään, sitten maata ja vihdoin taivasta etelän suunnassa. Sitten hän antoi minulle merkin astua taaksepäin ja katosi koneen sisälle.

Metallitikkaat alkoivat nyt lyhentyä ja puolat asettuivat toinen toisensa yläpuolelle kuin laudat tapulissa. Kun tikkaat olivat vetäytyneet kokoon, alkoi vuorostaan ovi (joka avattuna oli lattia) kohota, kunnes se uppoutui seinään ja muuttui näkymättömäksi.

Kaikki metallikannusten, valonheitinten ja pyörivän vadin valot muuttuivat kirkkaammiksi samalla kun vati pyöri yhä nopeammin ja nopeammin. Alus alkoi hitaasti kohota pystysuoraan. Tuona hetkenä kolmijalan varret, joiden varassa se oli seisonut, kohosivat kohti reunoja ja kunkin varren alaosa (ohuempi, pyöreä ja laajentuneeseen jalkaan päättyvä) alkoi työntyä yläosan (joka oli paljon paksumpi ja nelikulmainen) sisälle ja kun se oli päättynyt, nämä yläosat alkoivat työntyä sisälle koneen pohjaan. Lopulta siellä ei enää näkynyt mitään; pohja oli sileä ja kiiltävä ikään kuin koko kolmijalkaa ei olisi koskaan ollut olemassakaan. En pystynyt erottamaan jälkeäkään niistä kohdista, joista varret olivat työntyneet sisälle. Nuo ihmiset tekivät totisesti työnsä hyvin.

Alus jatkoi hidasta nousuaan ilmaan, kunnes se oli saavuttanut noin 30-50 metrin korkeuden. Siellä se pysähtyi muutamaksi sekunniksi ja samanaikaisesti sen valovoima alkoi kasvaa yhä suuremmaksi. Ilmavirrasta aiheutuva vinkuva ääni tuli paljon voimakkaammaksi ja pyörivä vati alkoi kiertää peloittavalla nopeudella samalla kun sen valo muuttui eri värien kautta, kunnes se oli kirkkaanpunainen. Sillä hetkellä kone muutti äkillisellä liikkeellä nopeasti suuntaa synnyttäen kovemman äänen, eräänlaisen "iskun" (tämä tapahtui silloin, kun näin "peräsimeksi" kutsumani osan kääntyvän sivulle).

Sitten tämä merkillinen kone kallistui hiukan sivulle ja ampaisi kuin luoti kohti etelää sellaisella nopeudella, että se oli kadonnut näkyvistä muutamassa sekunnissa.

Sitten palasin takaisin traktorini luokse. Lähdin aluksesta suurin piirtein klo 5.30 aamulla ja sisälle siihen olin mennyt klo 1.15. Olin siis ollut siellä 4 tuntia ja 15 minuuttia. Varsin pitkä aika tosiaankin.

Yrittäessäni käynnistää traktorin moottoria, huomasin, ettei se vieläkään toiminut. Katsoin sitä nähdäkseni, oliko siinä jokin vika ja huomasin, että yksi akkujohdoista oli irroitettu ja pois paikaltaan. Joku oli tehnyt sen, sillä hyvin kiinnitetty akkujohto ei irtaudu itsestään (olin tarkastanut ne lähtiessäni kotoa). Jonkun miehistä oli täytynyt tehdä se sen jälkeen, kun traktori oli pysähtynyt sen moottorin sammuttua - todennäköisesti sillä hetkellä, kun he vangitsivat minut. Se on voitu tehdä tarkoituksella estää minua pakenemasta uudelleen, jos onnistuisin pääsemään vapaaksi heidän otteestaan. He olivat melko terävä-älyistä väkeä; ei ollut mitään, mitä he

eivät olisi tienneet ennakolta.

Lukuunottamatta äitiäni en ole tätä ennen kertonut tarinaani kenellekään. Hän sanoi, ettei minun tulisi koskaan sekaantua uudelleen noihin ihmisiin. Minulla ei ollut rohkeutta kertoa isälleni, sillä olin jo kertonut hänelle valosta, joka oli ilmestynyt farmin aitaukseen, eikä hän uskonut minua, vaan sanoi minun nähneen "olemattomia".

Myöhemmin päätin kirjoittaa herra Joao Martinsille luettuani marraskuussa O Cruzeiro-lehdestä erään hänen artikkelinsa, jossa hän pyysi lukijoita kertomaan hänelle kaikista tapauksista, joilla oli tekemistä lentävien lautasten kanssa. Jos minulla olisi ollut tarpeeksi rahaa, olisin tullut aikaisemmin. Mutta koska minulla ei ollut, minun oli pakko odottaa, kunnes hän sanoi avustavansa minua matkakustannuksissa.

Olen käytettävissänne, hyvät herrat. Jos arvelette, että minun tulisi palata kotiin, minä menen kotiin huomenna. Mutta jos haluatte minun viipyvän pitempään, minä suostun siihen. Juuri siksihän minä tulin."

(Jatkuu seuraavassa numerossa.)

Tämän osan lähteet: Gordon Creighton, Even more Amazing . . Flying Saucer Review 1966/5 - 6 1967/1.

Suomennos: Heikki Heimola.

★★★

VIMANA

PAIKALLISKERHOT:

Helsinki	Timo Pyhälä puh.650995 os. Pietarink. 8 B 11
Jyväskylä	Erkki Erähonka puh. 941-33568 os. Postilokero 171
Kemi	Kari Kuure os. Urheilukatu 11
Kotka	Pekka Teerikorpi os. Merikatu 4 B
Lahti	Pentti Karjalainen os. Lautamiehenkatu 17
Lappeenranta	"UFO 66" Tapani Kuningas puh. Uro 71 os. Uro kk.
Mikkeli	Matti Kinnunen puh. 26033 os. Sairila Visulahti
Nurmijärvi	Viljo Penttilä puh. 204034 os. Nurmijärvi kk.
Pori	Jarl Lund puh. 939-15908 os. Valtakatu 5 D
Seinäjoki	Runar Smedlund puh. 961-14719
Tampere	Paavo Saikkonen puh. 931-33776 os. Lapintie 3 C 42
Vaasa	Keijo Muukka puh. 961- 211525 os. Hyttystie 5 C 24

VÄRIOFFSET

VIMANA